

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡ κλοπαὶ καὶ ληστεῖται.—Πόσαι ἔγιναν.—Τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως.—Τὰ ἀποσπάσματα ἄλλοι λησταί.—Ὁ διοικητής.

Ὡς καὶ προηγουμένως σὰς ἔγραφα, αἱ μικροκλοπαὶ ἐγενικεύθησαν καθ' ὅλην τὴν Ἡπει-
ον καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐὰν ἡ διοί-
κησις μετέλθῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν αὐτὴν
καλὰρὰν καταδιώξῃ πολὺ ἐνωρίς θὰ ἀκούσωμεν
ληστείας μεγαλειτέρας καὶ γεγονότα ἀποτρό-
παια. Ἀφοῦ σὰς ἀπηρρίθμησα κατὰ τὴν παρελ-
θούσαν ἐβδομάδα τινὰ τῶν γεγονότων τὰ ὅποια
ἐγένοντο πρὸ ἢ καὶ μετὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα,
τὰς ἀναφέρω καὶ τὰ ἐξῆς ὅπως λάβητε γνῶσιν
περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας τοῦτόπου: Ὁ
Στέφανος Ἀράπης ἐνοικιαστὴς τῆς δεκάτης
Γκριμπόβου συνελήφθη παρὰ τὸν Μεγαλόγκον,
μεταξὺ τῶν χωρίων Μπουνδάρη καὶ Γκριμπό-
βου ὑπὸ 5—6 ἀγνώστον, οἵτινες ἀμέσως ἐζήτη-
σαν χρήματα. Ὁ Ἀράπης ὅπως δώσῃ καιρὸν
εἰς τινὰς φύλακας οἵτινες ἤρχοντο ὀπισθεν προ-
τεπειθήθητι ἤθελε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀπαίτη-
σιν τῶν ληστῶν «μπράβο παιδιά, τοὺς εἶπε νὰ
τὰς δώσω ὅ,τι ἔχω». Ἐν τῷ μεταξύ οἱ φύλα-
κες ἐπλησίασαν καὶ ἄλλοι τινὲς καὶ αἱ λησταί
ἀπεσύρθησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ ὅπως
ὀχυρωθῶν καὶ ἀφοῦ ἀφοπλίσει καὶ τοὺς φύλα-
κας ἐκτελέσει τὸ ἔργον αὐτῶν. Ἀμέσως ὁ Ἀ-
ράπης, ἐφιππος ὢν, ἐπωφελέθη τῆς προφυλά-
ξεως ταύτης τῶν ληστῶν ἐκέντησε τὸν ἵππον
του καὶ ἔφυγεν εἰς Ἰωάννινα. Οἱ λησταί ἐπυ-
ροβόλησαν κατ' αὐτοῦ ἀνεπιτυχῶς.

Διάφοροι ἐνῷ ἐπανήρχοντο ἐξ Ἰωαννίνων εἰς
τὰ χωρία Ραβενῆ, Κούτσι, Λεφτοκαρυὰν κτλ.
Μόλις διήλθον τὴν Κακὴ Σκάλα συνελήφθησαν
ὑπὸ ληστῶν, οἵτινες ἀφῆρσαν ὅλα τὰ ὀψώνια,
μάλιστα δὲ ἓνα μουλὰρι τὸ ἐπῆραν φορτωμένο
μὲ ὅλα τὰ ὀψώνια.—Εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν συνε-
λήφθησαν τρεῖς ἐκ Πλησιβίτση οἵτινες ἐπέστρε-
πον ἐξ Ἰωαννίνων ὅπου εἶχον μεταβῆ πρὸς πώ-
λησιν δερμάτων καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων. Οὗ-
τοι εἶχον ὡς συνοδὸν καὶ ἓνα φύλακα ἀρβανί-
την. Μόλις ἐνεφανίσθησαν οἱ λησταί ὁ ἀρβανί-
της παρεμέρισε ὅπως ὀχυρωθῇ καὶ ὑπερασπίσῃ
τοὺς Πλησιβίτση τοὺς ὁποίους συνώδευσεν. Οἱ
λησταί διέταξαν τὸν ἀρβανίτην νὰ τοὺς ἀφήσῃ
ἡσύχους. Ὁ ἀρβανίτης ἀπήντησεν ὅτι «τὸ κε-
φάλι τοῦ ἀφίνει ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δὲν
τοὺς ἀφίνει ἀπροστατεύτους». Οἱ λησταί πυρο-
βολήσαντες ἀμέσως τὸν ἐφόνευσαν καὶ κατόπιν
συλλαβόντες τοὺς Πλησιβίτση τοὺς ἐλῆστευ-
σαν ἀφ' ἱρέσαντες ἀρκετὰ χρήματα τὰ ὅποια
ἔφερον μεθ' αὐτῶν.

Πέντε τοῦρκοι μετῃμφισμένοι, οἵτινες ὑπο-
τίθεται ὅτι ἦσαν στρατιῶται συνέλαβον καθ' ὁδὸν
τὸν ἐκ Ζίτσης ἐπιστρέφοντα Πανούλην καὶ ἡνέγ-
κασαν αὐτὸν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς Γρανιτσοπού-
λαν εἰς τὴν οἰκίαν Κώστα Θεοδώρου. Ἀφοῦ τὸν
ἐπίεσαν καὶ τῶν ἄλειψαν μὲ ζεστόν ἔλαιον τοῦ
ἀφῆρσαν ὅσα εἶχε χρήματα καὶ ἀπῆλθον.

Τώρα θὰ μάθετε καὶ τί μέτρα λαμβάνει ἡ
διοίκησις τῶν Ἰωαννίνων. Ἰδοὺ. Μόλις γίνε-
ται γνωστὸν ὅτι συνέβη ληστεία εἰς τι μέρος
ἐξέρχονται κοσιάδες (ἀποσπάσματα) εἰς τὰ περὶ
χωρία δηλαδὴ πλησίον τῶν ὁποίων συνέβη ἡ λη-
στεία, μαζεύουν τοὺς δημογέροντας καὶ τοὺς λέ-
γουν: «νὰ μᾶς πῆτε ποῖοι εἶνε οἱ λησταί;
ποῖοι εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι; καὶ δὲς τοῦ τρώγου

καὶ πίνουν κόταις καὶ πῆταις. Τὰ χωριά διὰ
νὰ γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὸν τὸν μπελιά, ἀναγκά-
ζονται νὰ δώσουν ἓνα ποσὸν χρηματικὸν εἰς τὸν
ἀρχηγὸν τῆς κοσιάδας διὰ νὰ φύγῃ· διότι δὲν
φθάνει ὅ,τι ὑποφέρουν ἀπὸ τοὺς ληστὰς ἔχουν
καὶ τὰς κοσιάδας ὡς χειροτέρους ληστὰς· πολ-
λάκις δὲ συλλαμβάνουσι τινὰς ἐκ τῶν κατοίκων
ὅλως ἀθώους καὶ τοὺς σύρουν εἰς τὰς φυλακάς ὡς
δῆθεν ὑπόπτους· καὶ ἂν μὲν οὗτοι δυνήθωσι νὰ
τρίψουν τίποτε λίρας ἀπολύονται ἀμέσως ἄλ-
λως τραβοῦν τὸ διάβολό τους.

Αὕτη εἶνε ἡ κατάστασις καὶ ἄπορον πῶς ἡ
Α. Ε. ὁ Ὁσμὰν πασσᾶς πρὸς τὸν ὅποιον ὁ τό-
τος τρέφει ἄπειρον ἐμπιστοσύνην καὶ σεβασμὸν
δὲν ἔδωκε μέχρι τοῦδε αὐστηρὰς διαταγὰς, ὥστε
καὶ ἡ ληστεία νὰ περιορισθῇ καὶ τὰ ἄτοπα τῶν
κοσιάδων καὶ αἱ πρὸς τοὺς χωρικοὺς καταπιέ-
σεις νὰ παύσουν.

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πρὸ μηνὸς διεδίδετο μεταξὺ τῶν Τούρκων ὅτι
ἤλθε διαταγὴ ὅπως οἱ ἀξιωματικοὶ ἀποτέμπουν
τὰς οἰκογενείας τῶν εἰς τὰς πατρίδας αὐτῶν,
ἵνα αὐτοὶ εἶνε ἐλεύθεροι καὶ ἀπηλλαγμένοι περι-
σπασμῶν οἰκογενειακῶν. Πρῶτος δὲ ὁ Βαλῆς
καὶ ὁ ἀλάης πασσᾶς Ἰωαννίνων ἀπέστειλαν τὰς
οἰκογενείας αὐτῶν συνοδεύσαντες αὐτὰς μέχρι
Ἀγίων-σαράντα. Ὁ κόσμος ὅμως μὴ γνωρίζων
τοῦτο ἐπίστευσε ὅτι οἱ δύο οὗτοι φεύγουσιν ἐξ
Ἰωαννίνων.

Ἐκ τῶν Βουλγαρικῶν σονόρων πλεῖσται τουρ-
κικαὶ οἰκογένειαι ἔφυγον καὶ διεσκορπίσθησαν
εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας· τοιαῦται
οἰκογένειαι ἤλθον καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας καὶ
κατώκησαν εἰς διάφορα χωρία, ὥστε νέα πληγὴ
προστίθεται εἰς τὰ τόσα βάσανα τῶν δυστυχῶν
χωρικῶν.

Ἐνας Τούρκος τελωνοφύλαξ προχθὲς τὰ ἔκα-
με θάλασσα· ὀλίγον ἔξω τῆς πόλεως ὑπάρχει
καφενεῖον τι ἐξοχικὸν εἰς τὸ ὅποιον κατὰ τὸ
βραδάκι συχνάζει ὅλος ὁ λαὸς τῆς Πρεβέζης καὶ
κάθηται ἐκεῖ περὶ τὴν μίαν ὥραν ἀναπνέων τὴν
παραθαλασσίαν αὐραν, ἡ ὁποία ἀφθονὸς καὶ δρο-
σερὰ περιλούει τὰ πρόσωπα ὅλων· ἐνῷ λοιπὸν
προχθὲς ἦτο ἐκεῖ συνηγμένους κόσμος πολὺς, εἰσ-
έρχεται εἰς τὸ καφενεῖον, βγάδι τὴν χαντζάρα
του καὶ ἐπιτίθεται μετὰ σπανίου ἡρωϊσμοῦ κατὰ
τῶν ποτηρίων καὶ φλιντζανίων τὰ ὅποια ἦσαν
ἐκεῖ ἐπὶ τινος τραπεζαρίας τὰ ἔκαμεν ὅλα και-
νούργια, ἀφ' οὗ δὲ ἀπέκοψε καὶ τὴν χεῖρα πα-
ρατυχόντος ἐκεῖ ὑπῆρτετο ἀπῆλθε στρέφων ὑπε-
ρήφανα τὸ μουστάκι καὶ χαίρων ἐνδομύχως ὅτι
ἐξεδικήθη ἓναν ἄπιστον, διότι ἐτόλμησε πρὸ ἡ-
μερῶν νὰ τοῦ ζητήσῃ χρήματα διὰ τὸν καφε-
του· περιττὸν νὰ προσθέσω ὅποια σύγχυσις καὶ
ταραχὴ, ὅποιος φόβος διέτρεξε τὰς καρδίας ὅλων
τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ.

Εἰς ἓν χωρίον τὴν μεγάλην Παρασκευὴν ἤθε-
λησαν οἱ χωρικοὶ νὰ βγάλωσι τὸν ἐπιτάφιον καὶ
νὰ τὸν περιφέρωσιν ἀνά τὸ χωρίον τῶν, λησμο-
νήσαντες φαίνεται ὅτι εὕρισκονται ἐν Τουρκίᾳ
ἐν ᾧ λοιπὸν εἶχον προχωρήσει ὀλίγη ἀπόστα-
σιν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τοὺς σταματοῦν οἱ Τούρ-
κοι καὶ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ προχωρήσουν ζη-
τοῦντες παρ' αὐτῶν ἄδειαν διὰ τὴν πράξιν ταύ-
την· ἀφ' οὗ δὲ ἐκράτησαν ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον
τὸν ἐπιτάφιον ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὑβρίζοντες τὸν

ἐσταυρωμένον καὶ τοὺς κατοίκους ἐδήσε νὰ ἐ-
πιτρέψουν ἔπειτα εἰς αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς
τὴν ἐκκλησίαν.

Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Στεφανῆς Ἀράπης, πλού-
σιος νοικοκύρης τῆς πόλεως ταύτης, ἐπήγαγε
προχθὲς εἰς ἓν χωρίον, τὸ ὅποιον εἶνε κτῆμα του,
καθ' ὁδὸν τὸν ἐπυροβόλησαν ἀνεπιτυχῶς ἄγνω-
στοι, σκοποῦντες νὰ φονεύσωσι τὴν φορὰν του
ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵππευσεν, ἵνα πέσῃ οὗτος εἰς
χεῖρας τῶν διὰ νὰ τὸν κακοποιήσωσιν· εὐτυχῶς
ὅμως ἀπῆλθεν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ ἀδελφῆς, εἰκά-
ζεται ὅτι οἱ ἄγνωστοι ἦσαν λησταί, οἱ ὅποιοι
ἤθελον νὰ τὸν πάρωσι σκλάβον.

Αἱ ἀρπαγαὶ καὶ αἱ λεηλασίαι τῶν Τούρκων
εἰς τὰ χωρία προοδεύουν, καθ' ἑκάστην ἀγγέλ-
λονται ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ χωρία φρικώδεις τυ-
ραννίαι, σπαρακτικώταται σκηναί, βαρύταται
πίσεις καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν γνωρίζει τὸ σκυλὶ
τὸν ἀφέντι του, ἕως ποῦ θὰ προχωρήσῃ τὸ κα-
κόν;

ΕΚ ΔΕΛΒΙΝΟΥ

Πολλάκις ἠθελήσαμεν νὰ γράψωμεν εἰς τὴν
φίλην «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» περὶ τῶν σκέ-
ψεων τῶν ἐδῶ μεγάλων μας, ἃς εἶπω οὕτω,
οὕτω, περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων αἵτινες ἐπρό-
κειτο νὰ ἐπενεχθῶσιν ἐν τε τῇ Μακεδονίᾳ καὶ
Ἡπείρῳ καὶ αἵτινες πρὸ καιροῦ εἶχον διακηρυ-
χθῇ ὑπὸ τῆς Ὀθωμαν. Κυβερνήσεως, ἀλλ' ἀ-
πεφύγομεν νὰ πράξωμεν τοῦτο διότι δὲν ἠθέλο-
μεν νὰ γυμίσωμεν τὰς πολυτίμους αὐτῆς στήλας
μὲ ἀσαφεῖ καὶ ἀόριστα πράγματα. Ἦδη ὅτε εἶ-
δομεν ἀρξαμένην καὶ ἐκτελουμένην μεταρρυθμι-
σιν σπεύδομεν νὰ γράψωμεν ὀλίγα ἐπιφυλασσό-
μενοι ἐν καιρῷ εὐθέτω πλείονα. Πρὸ τίνος ἤλθε
διαταγὴ δι' ἧς διατάσσεται ὁ Καϊμακάμης νὰ
προβῇ ταχέως εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐξ ταξιντάρηδων
εὐπολήπτων τριῶν Χριστιανῶν καὶ τριῶν Ὀ-
θωμανῶν οἵτινες διὰ κλήρου νὰ διορίζονται ὡς
τοιούτοι εἰς τὰ ἐξ τῆς ἐπαρχίας μας τμήματα
καὶ ἀρχίσωσι τὴν εἰσπραξίν τῶν Βασ. φόρων·
ἀνέφερε δὲ προσέτι ἡ διαταγὴ αὕτη, ὅτι ἕκα-
τος τούτων οφείλει νὰ μεταβαίνει εἰς τὰ χωρία
εἰς ἃ διωρίσθῃ μόνος ἄνευ οὐδενὸς ζαπιτιῆ καὶ
τὰ τῆς τροφῆς τοῦ ἑξοδα νὰ ὦσιν εἰς βάρος του.
Τὸ μὲν πρῶτον ἠκούσαμεν μετ' εὐχαριστήσεως,
διότι πρότερον ὑπῆρχε τὸ βάρβαρον καὶ εἰδε-
χθὲς ἐκεῖνο ἔθιμον καθ' ὃ ἕκαστος τούτων θὰ
ἔσπευε μὰζὺ τοῦ 5—10 ἑυπόλητους καὶ 2—3
ἄλογα, ὥστε καὶ μίαν ἡμέραν ἐὰν ἐκάθητο εἰς
ὅποιον ὀλίγον χωρίον τοῦ ἑθαίε τὸν Πάλληουρα
κατὰ τὸ τῶν γυναικῶν λόγιον· εἶναι δὲ γνωστὴ
ἡ φτώχεια τῶν δυστυχῶν Ἡπειρωτῶν χωρικῶν
ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συναθροισθῶσιν ἐν ὀλί-
γαῖς ἡμέραις τὰ βασιλικά καὶ οὕτω νὰ μὴ κα-
θίσωσιν καὶ τῦρανοι οἱ καταδρόμοις ἐκεῖνοι ἐπὶ
πολλὰς ἡμέρας. Καὶ ἔδωκε τις συρομένης ὑπὸ
τῶν ζαπιτιῶν δίκην θνησιμαίων κυνῶν πτωχὰς
χῆρας καὶ θορνούντας δυστυχεῖς ἐργάτας εἰς τὰ
μεσογῶρι διὰ νὰ πληρώσωσιν· ἐπειδὴ δὲ δὲν
τοῖς ἦτο δυνατόν νὰ πληρώσωσιν ἀμέσως ἐπῆ-
γαινον κονάκι καὶ ἐπῆσαν μόνον τοὺς ταῖς κότ-
ταις ἀπὸ τὸ κοτέτσι καὶ τὰς ἐσοδύλλιν, ἃς
μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ χονδροειδὴς λέξις, κῶλο μὲ
κῶλο ὡς ἔλεγον διὰ τιμωρίαν τῶν πτωχῶν καὶ
δυστυχῶν ἐκείνων πλασματῶν ἐπῶλον δὲ τὰ
οἰκιακά σκευῆ καὶ τὰ γιδοπαρόδατα, ἐὰν εἶχον
εἰς εὐτελεστάτας τιμὰς, ζύλο δὲ ἀλύπητο εἰς

τοὺς φέροντας ἀντιρρήσεις ἐπὶ τῇ προσγιγνομένη ζημίᾳ. Τὸ δὲ δεύτερον μέρος τῆς διαταγῆς γνωρίζοντες ποὶ εἶναι ἀπλή κολακεία, διότι γνωρίζουν οἱ πονηροὶ τί κάνουν. Τίποτε περισσώτερον ἀρκεῖ ἐνταῦθα τὸ βάλεται ἐκεῖνο καὶ βασιλευσύνικον ἔθιμον τοῦ ἀρπαξάντων ὅ,τι εἶναι οἱ δυνάμεις καὶ τοῦτο. Ἐκείνην οὖν μετὰ μεγίστης λύπης ὅτι μερικὰ χωρὶς ἄπερ ἔσθον τὴν εὐτυχίαν, νὰ ἔχουν χριστιανούς ταξιντάρδες φέρουν προσκείμενα εἰς τὴν εἰσπραξίν των φόρων προφασιζόμενα ὅτι δὲν ἔχουν σήμερον καὶ δὲν ἔχουν αὐρίον καὶ εἰς τούτων μάλιστα ἔχει δέκα ὅκτω ἡμέρας ποὺ παιδεύεται εἰς χορίον τὴν παρὰ τὸ Δέλιον καὶ δὲν ἔχει εἰσπράξεις οὐτὲ 18 γρόσια· ἐὰν τοῦτο θέλει ἐξακολουθήσει θέλουμεν γράψαι ὑμῖν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλων, καὶ τὰ των προκρίτων των χωρίων των παρεμβαλλόντων προσκείμενα εἰς τὴν εἰσπραξίν των Βασιλικ. χρῶν ἵνα τὰ ὀνόματα αὐτῶν μείνωσιν ἀθάνατα ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Πρὸ τινων ἐτῶν ἔχον λαμπρὰν ἔμπνευσιν οἱ δυνάμεις ἐκ των τῆς ἐπαρχίας μας νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Νέαν Ἡμέραν» τῆς Τεργεστής καὶ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν των μὴ δυναμένων νὰ ἐγγραφῶσιν, ἐλαμβάνοντες ἐκ τούτων τὴν ἐφημερίδα ταύτην καὶ κατὰ ἐκτακτοὺς ἔκ των αὐτοῦ καὶ ταῖς λοιπαῖς χώραις συμβαινόντων. Πρὸ τινων ὁμοῦ ἡμερῶν ἡ Καίμα· κάμψης ἕνεκα ἐργασίαν τοῦ ἀνεχώρησαν ἐνταῦθεν καὶ ἀρῆκε βεβήλην ἄνθρωπον ὅπως ἀναρμόδιον διὰ τοιαύτην ἐργασίαν, διότι τὸ κυριώτερον εἶναι ποὺ δὲν γνωρίζει γρὰ ἀπὸ καμμάτων γλώσσα ἐκτὸς τῆς Ὀθωμανικῆς. Δὲν γνωρίζω, ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ προκατόγου του, πῶς τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ εἰς τὸν Βαλῆν ὅτι πρέπει νὰ ἀπαγορευθῶσιν τὰ τοιαῦτα φύλλα διότι «οἱ Χριστιανοὶ ἐδῶ, τοῦ ἔγραψαν, εἶναι ἔξυπνοι ἄνθρωποι καὶ ἀναγινώσκοντες ἐφημερίδας ἐξάπτονται καὶ εἶναι ἐπόμενον νὰ μεταβάλλωσιν ἰδέας» καὶ οὕτω ὁ Βαλῆς διέταξε τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι ἅμα τῇ ἐπανόδῳ τοῦ Καίμα· κάμψης νὰ ἀρῇ τὸ μέτρον τοῦτο ὅπερ εἶναι ὅπως οὐλοῦ ἀσχετον πρὸς ὅσα ἔγραψαν ὁ κύριος οὗτος πρὸς τὸν Βαλῆν.

ΕΚ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

Ἡ ἀθλία κατάστασις των Σχολείων τοῦ χωρίου Ἀζακοβιτῶν Ζαγορίου. Αἱ διαιρέσεις τὰ κόμματα καὶ ὁ διδάσκαλος.

(Ἰδε συνέχεια εἰς προηγούμενον)

ἅγιος πατὴρ λέγει, «Μακροθυμεῖτε, φησί, (ὁ Παῦλος) πρὸς πάντας. Τί οὖν; καὶ πρὸς τοὺς ἀτάκτους; καὶ σοφῶς· οὐδὲν τοῦτο φαρμάκου ἵσως διδασκαλῶ μάλιστα, οὐδὲν οὕτω τοῖς ἀρχομένοις ἐπιτρέδον· πάντως ἐντρέψαι δύναται πάντως δυσωπῆσαι, καὶ τὸν τὸν πάντων ἀριώτερον καὶ ἀναίσχυνότερον», καὶ Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης τὸ αὐτὸ διδάσκει, «χρὴ... μὴ γίνωται τῇ παρησίᾳ τὴν προσήναι, καὶ οὕτω νοθεύεται». (ἐπιστολ. βιβλ. δ' ἐπιστολ. ρλ'). Ἐκ τῆς ἀμαθείας τοῦ Ἰωάννου Σπυροπούλου καὶ τῆς ἀγριότητος Ἰδοῦ ὅποια καὶ ὅποια κατὰ προέχοντα. Ἐν ᾧ οἱ μαθηταὶ ἐπὶ ἄλλων διδασκάλων δὲν ἐτόλμων νὰ παρουσιασθῶσι πρὸ τῶν συνηθροισμένων ἀνδρῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ χωρίου (=μεσοχωρίῳ), τώρα ἐξ αἰτίας των τρόπων τοῦ Ἰωάν. Σπυροπούλου οὐ μόνον πάντοτε εἰς τὸ μέρος ἐκείνῳ ὑπὸ τὰς πλατάνας παίζουσι, κραυγάζουσι καὶ διαποροτρόπως θορυβοῦσιν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον πολλὰκις οἱ συνομιλοῦντες ἐκεῖ πλησίον ἀδρῶς νὰ ἀκούσασιν ἀλλήλους, οὐ μόνον τοῦτο καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ὅσκις ἀνῆλθῃ τις τοῦ χωρίου θελήσῃ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν, αὐτοὶ ὡς νὰ μὴ εἶναι μαθηταὶ σχολείου, καὶ ὡς νὰ μὴ ἐδιδάχθησαν σεβασμὸν καὶ φόβον πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους των, περιγελῶσι τὸν συμβουλευόντα αὐτούς. Ἄν δὲ διδάσκαλος θελήσῃ νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ καὶ

ἀπομακρύνῃ, αὐτοὶ, ἐπειδὴ πλέον ἐννόησαν αὐτὸν καὶ οὐδὲν φόβον ἢ σεβασμὸν ἔχουσι, φωνάζοντες καὶ κραυγάζοντες παίζουσι μετ' ἐκείνου περὶ τῆς πλατάνου καὶ ὅπισθεν των τοίχων (τὰ κρυπτάκια).

Ἰδοὺ εἰς ὅποιον σημείον ἔφθασαν ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ παιδείσις των τέκνων ἡμῶν, ὦ Λιασκοβιτῶν, ἐξ αἰτίας τῶν διδασκάλων! Ἰωάννου Σπυροπούλου, ὅστις πάλιν ἔφθασεν εἰς τὸ ὡραῖον Λιασκοβιτῶν ἐξ αἰτίας των κομμάτων καὶ των διχονοιών. Βλέποντες λοιπὸν τὴν ἀθλιότητα τὴν κατάστασιν τοῦ σχολείου, ἐμπρός, ἂς προβῶμεν εἰς τὴν διόρθωσιν, ἡμεῖς πρὸ πάντων, ὦ συγχωρινοί, ὅτινες ἔχουμεν υἱούς, μὴ περιμένοντες ἀπὸ τὰ γέροντα, ἅτινα ὅσον καὶ ἂν φροντίσωσι περὶ των υἱῶν μας, δὲν θὰ ἐργασθῶσιν ὡς ἡμεῖς χρῆνι των σπλάγγων ἡμῶν.

Οὐδόλως ἀρμόζει εἰς ἐν ἐνδοξον χωρίον τοῦ Ζαγορίου νὰ ἀμελῇ τὸσον τῇ παιδείᾳ των τέκνων του, ἐν ᾧ ἄλλοτε ἐνκαίρως χηλεπώτερος εἶχε καλὸν σχολεῖον. Δὲν εἶναι πρέπει ἡμεῖς νὰ μὴ φροντίζομεν περὶ τῆς πνευματικῆς τροφῆς των τέκνων ἡμῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ποιῶμεν καὶ διὰ τὸ πνεῦμα των τέκνων ἡμῶν ὅ,τι καὶ διὰ τὸ σῶμα, διότι ἄλλως δολοφονοῦμεν αὐτὰ, ὡς λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος, «οἱ τῆς των παιδῶν κοσμιότητος τε καὶ σωφροσύνης ἀμελοῦντες πατέρες παιδοκτόνοι τυγχάνουσιν, καὶ χαλεπώτερον ἢ ἐκείνῳ, ὅσῳ καὶ πρὸς ψυχὴν ἡ ἀπολεία καὶ ὁ θάνατος»· πρέπει λοιπὸν πάντοτε νὰ ἔχωμεν ἐκτακτοὺς τὸ «παιδεύει υἱὸν καὶ ἀναπαύσει σε καὶ δώσει κόσμον τῇ ψυχῇ σου». Πάντες δὲ φροντίζοντες πάντοτε ἐργαζόμενοι ἐπὶ δεκάδρας ἔτων μακρὰν τῆς ποθητῆς πατρίδος, τὸν γένον, τῆς συζύγου, των τέκνων καὶ λοιπῶν συγγενῶν ἡμῶν, μόνον καὶ μόνον ἵνα κερδίσωμεν χρηματικὸν τι ποσὸν καὶ οὕτω ἀφαιρῶμεν εἰς τὰ τέκνα μας περιουσίαν τινα ἔστω καὶ αὐτῇ, φθαρτὴν ὅ,τι καὶ ἐπίγειον, ἀπ' οὗ λοιπὸν διὰ τὴν ὕλην φροντίζομεν τὸσον, πολλὴ περισσότερον ὀφειλομένη διὰ τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς παιδείας καὶ μορφώσεως των τέκνων ἡμῶν, εἰς τὰ ὅποια θὰ ἐγκαταλείπωμεν τὴν περιουσίαν ἡμῶν. Ἰδοὺ δὲ τί συμβουλεύει διδάσκων ἡμῶς ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ὅπως μὲν γὰρ ἔσται τὸ χωρίον καλόν, πάντα πράττομεν, καὶ ὅπως ἀνδρὶ πιστῷ τοῦ ἐγγεγραμμένου, καὶ οὐκ ἐπὶ τῇν, καὶ ὁρεοκόμενον, καὶ ἐπιπροσόν, καὶ λογιζόμενον ἐνδοξότατον ἐπιζητοῦμεν· ὁ δὲ πάντων ἡμῶν ἐστὶ τιμιώτερον, ὅπως τὸν υἱὸν ἐπιτρέψωμεν τινι τῷ δυναμένῳ αὐτοῦ τὴν σοφροσύνην διατηρῆσαι, οὐ σκοποῦμεν καλεῖται τοῦτο πάντων ἐστὶ τὸ κτήμα τιμιώτερον, καὶ ἐκεῖνα διὰ τοῦτο γίνεται. Τὸν μὲν οὖν κτημάτων αὐτοῖς φροντίζομεν, αὐτὸν δὲ οὐκ εἶ. Ὅρξ τὴν ἀλογίαν; Ἀσκησον τοῦ παιδὸς τὴν ψυχὴν, κίκεινα παρέσται λοιπὸν ταύτης μὲν γὰρ οὐκ οὐσης ἀγαθῆς, οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τῶν χρημάτων ταύτης δὲ κατὰ τὴν ἀποφασίαν, οὐδὲν βλαδὸς ἀπὸ τῆς πενίας. Βούλει καταλιπεῖν αὐτὸν πλοῦσιον; διδάσκον αὐτὸν εἶναι χρηστὸν· οὕτω γὰρ καὶ τὰ κτήματα συγκροτῆσαι δύνησεται, καὶ ἐὰν μὴ κτήσεται, των κερκτημένων οὐδὲν ἐλαττον διακρίσεται. Ἄν δὲ πονηρὸς ἦ, καὶν μυριά καταλίπῃς αὐτῷ, τὸν φύλακα οὐ κατέλιπες, ἀλλὰ τὸν εἰς ἔσχατον πένιαν ἐληλακότων χείρῳ ἐποίησας. Τοῖς γὰρ μὴ ρυθμιθεῖσι των παιδῶν καλῶς, βέλτιον πλοῦτος πένια. Ἐκείνη μὲν γὰρ καὶ ἀκοντας κατέχει ἐν ἀρετῇ· οὗτος δὲ οὐδὲ βουλομένους ἀφίησι σωφρονεῖν, ἀλλ' ἐξάγει· καὶ καταστρέπει καὶ μυριάς ἐμβάλλει δεινοῖς. (Χρυστ. ἐκλ. β' α' Τιμὸθ. β' 11). Ταῦτα λοιπὸν ἔχοντες ἐν τῷ νῷ ἡμῶν πάντοτε καὶ τὴν ἀθλιότητα κατάστασιν των σχολείων βλέποντες, ὦ συγχωρινοί, καὶ οἱ μακρὰν τῆς φίλης ἡμῶν πατρίδα διατελοῦντες καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ὄντες, ἐνεργήσωμεν δι' ὅλων των δυναμένων ἡμῶν, ὅπως καὶ τὸν ἄγιον καὶ ἀνθικον Ἰωάννην Σπυροπούλου ἐκβάλωμεν καὶ τὰ σχολεῖα ἀπὸ τῆς ἀθλίας καταστάσεως ἀνψώσωμεν εἰς λαμπρὰν καὶ ἀξιόθωμῶσιν, ἵνα καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν σώσωμεν καὶ τὸ χωρίον δόξωμεν. Διότι αὐτὰ ἡμεῖς τινὰ θὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ἡμῶν καὶ θὰ ἀποτελέσωσι τὸ χωρίον καὶ αὐτὰ θὰ κληρονομήσωσι τὴν περιουσίαν ἡμῶν. Ἀ-

νάγκη λοιπὸν νὰ προλάβωμεν τὸ κακὸν τοῦ δὲν ἐρριζώθη καὶ ἡ πληγὴ δὲν ἐγεννηθῇ, καὶ τοιοῦτο τῶν κακῶν δὲν θὰ ἀπολεσθῇ οἱ κόποι ἡμῶν, καὶ θὰ καταστῶμεν τὰ τὰ ἡμῶν τοιαῦτα ὥστε νὰ δύνασθαι καὶ νὰ φῶσι τὴν κληρονομίαν καὶ νὰ πολλαπλασιάσιν αὐτὴν· τοιοῦτο τῶν κακῶν δὲ δὲν θὰ ἐφαρμόζωμεν τὸ σὸφὸν τοῦ μεγάλου παιδαγωγοῦ Πλάτωνα, «ὡς ἄνθρωποι ποὺ φέρεσθε, ὅτινες χρῆται μὲν κτήσεως περὶ πᾶσαν ποιεῖσθαι πρῶτον δὲ υἱόν, εἰς ταῦτα καταλείπετε, φροντίζετε».

Ἐν Βουκουρεστίῳ

Ἀναστ. Γρ. Τσούκ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗ

Τὸ νεοσφί ἐκλεγέν συμβούλιον τῆς φιλοφρονικῆς των Ἡπειρωτῶν ἀδελφότητος συστάθη ἀντιπροσώπων κατὰ τὸ καταστατικὸν πρὸς αὐτὸν τὸν κ. Γ. Δούμα· ὡς δὲ ἐπιληρομένη ἡ δ. Δούμα, ὅστις οὕτως εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ συμβουλίου μετέβη, ἐδήλωσε ρητῶς διὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς συμβούλου οὐτὴν τὴν προεδρίαν ἀποδέχεται· λυπούμεθα διότι διὰ παραιτήσεως τοῦ ἀρίστου των Ἡπειρωτῶν καὶ λυσιτελοῦντος καὶ διαλύεται ἡ Ἡπειρωτικὴ ἀδελφότης. Ὅταν οἱ Ἡπειρωταὶ ἀφῶσιν περὶ ἀναδιοργανώσεως ἐξήλθον τὰς βουλὰς τοῦ κ. Δούμα, ὅστις, πρὸς ὅλους πάντας τὸν Ἡπειρωτικὸν ζήτημα, ἐδέχθη νὰ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ καταρτίσῃ ὡματὸς σὺνδρὸν καὶ ἄξιον τοῦ Ἡπειρωτικοῦ ὀνόματος καὶ ἐνήργησε πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο πρὸς τὸν σκοπὸν. Ἀλλ' οἱ ψευτοπατριῶται οἱ ψευτομάδες, ὅτινες ἐκώπτοντο ὅθεν διὰ τὰ Ἡπειρωτικὰ συμφέροντα, ἐνῶν πραγματικῶς διὰ τὴν ἀπῆλθον, δὲν ἀφῆκαν νὰ τελειώσῃ τὸ πατριῶτικόν ἔργον, διέστειραν τὴν διχονοίαν εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν, διέστειραν τὴν ἀλήθειαν, ἐνέπυσαν διχονοίας καὶ πᾶν, ἐνοχοποίησαν τὸν εἰς τὸν δὲ ἔφθασαν μέχρι τοῦ κακοήθους μείου νὰ στέλλουν πρόσωπα εἰς καλούς πατριῶτας νὰ τοὺς ἀπαγορεύουν καὶ νὰ διαβάλλουν κείνους ὅτινες ἐργάζοντο πρὸς κατάρτισιν ἀδελφότητος. Ὁ ἡμέτερος συντάκτης κ. Γ. Γ. γαρὶς καταλέγει μετὰ των Ἡπειρωτῶν τινες ἔχοντες παρακαλεῖς τὸν κ. Δούμα νὰ λάβῃ τὴν πατριωτικὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀδιοργανώσεως τῆς ἀδελφότητος, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν Ζήτημα ἐπαρξῇ, διότι εἰς ὑπ' ὅψιν ὅτι ὁ κ. Δούμας εἶναι ἐξ ἐκείνων ἀνδρῶν πάντοτε προθυμῶς ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ Ἡπειρωτῶν. Νῦν ὁμοῦ δὲ οἱ κ. Δούμας ἐλπίσιν ὅτι δὲν ἀποδέχεται οὐτὲ τὸ ἄξιωμα τοῦ συμβούλου τῆς ἀδελφότητος οἱ Ἡπειρωταὶ μὴ λυσιτελοῦντες καταστρεφόμενοι τὸ ἔργον ἀδελφότητος· εἶναι ἀληθῶς δικαίᾳ ἡ ἀντίστασις κ. Δούμας καὶ ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν εἰς πᾶσαν. Δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς διὰ τίνας λόγους ἡντήθη, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐπὶ τοῦτο συνεπεία των ἀσχημῶν αἰτίων ἐγένοντο κατὰ τὴν Κυριακὴν των ἀρχαιρειῶν εἰς τὰς πόλεις οἱ πλείστοι των Ἡπειρωτῶν δὲν μετέβησαν, οἱ δὲ μεταβάντες μετηνῆσαν οἰκτρώς ὡς ἐγένοντο θύματα κερδοσκοπῶν καὶ συμφεροντολόγων οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πατριῶτικου ἰδίου ἐπεδίωκον συμφέροντα· Ἀπορούμεν πῶς ἔχει τὴν ἀναίδειαν αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον αὐτὸς ὁ ψευτοῦμας, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία των τούτων των ἀσχημῶν ὁ ὑβριστὴς ὅλων των ἐξοτιμῶν πατριῶτων νὰ τοῖμα νὰ ἐμφανίζῃ ἐνῶπιόν των ὡς κλητὴρ τοῦ νέου συμβουλίου Ἀπορούμεν πῶς τὸ νένον συμβούλιον ἀνέβηκεν εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν ὑπερησίαν ταύτην· ποροῦμεν ποῖος σύμβουλος περιφρονῶν τὴν κοινὴν ὁλὴν των Ἡπειρωτῶν πρὸς τὸ ὑποκείμενον τοῦτο ἀγανάκτησιν ἀνέθηκε πάλιν αὐτῷ ὑπερησίαν· Τὸ λέγομεν δὲ τοῦτο διότι ἐὰν οἱ κ. συμβούλοι ἐν τῇ πατριωτικῇ των ἀγαθότητι πρὶν ὅτι εἰς τὰ καραγκιζήλεια τοῦ Θωμά ἄλλοι Ἡπειρωταὶ, μαθόντες τὰ κατ' αὐτὴν ἀπεχθάνονται πλέον καὶ οὐδεὶς θὰ συντρέ-

τὴν ἀδελφότητα. Ἀποδείξεις τούτου εἶναι ὅτι οἱ ἐν Πειραιεῖ Ἡπειρωταὶ ἐθῆκαν ἥδη τὰς βάσεις ἀνεξαρτήτου ἀδελφότητος. Πλείστοι δὲ των ἐν Ἀθήναις σκέπτονται νὰ προβῶσιν εἰς ἑτέρα διαβήματα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην περὶ τὴν 4ην μ. μ. ὥραν ἐπανεληφθῆσαν αἱ ἐργασίαι τῆς βουλῆς, παρόντων 146 βουλευτῶν. Ὁ προθυπουργὸς κ. Θεοτόκης ἀνέλθον ἀνίσταται ἐπὶ τὸ βῆμα ἐποικήσας μακρὰν εἰσήγησιν των νομοθετημάτων τὰ ὅποια ὑπ' αὐτοῦ καὶ των συναδέλφων του ὑπουργῶν θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ψῆφον τῆς βουλῆς. Κατὰ ταύτην ὁ προϋπολογισμὸς διὰ τὸ 1899 παρουσιάζει ἐσοδα μὲν 105,795,658 ἐξοδα δὲ δρ. 99,437,623. Ἐπομένως προκύπτει περίσσευμα εἰς δρ. 6,448,000. Ἡ προνογία τοῦ οἴνου ἥτις πολλὰς βουλευτικὰς περιόδους ἀνησχίλησε μετατρέπεται εἰς στρεμματικὴν φορολογίαν των ἀμπελῶν. Ἡ παρακράτῃς τῆς σταφίδος θέλει γίνῃ διὰ νόμου καὶ ἰδρύεται σταφιδικὴ τράπεζα. Νόμος ἰδιαίτερος προβλέπει τὸν διορισμὸν των δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ τὴν παραγωγήν αὐτῶν, τὴν συγκρότησιν των πλημμελειοδικῶν τὴν αὔξησιν τῆς δικαιοδοσίας των δικαστῶν, τὴν τροποποίησιν τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὴν μεταρρύθμισιν τῆς δικαιοδοσίας, τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ μέχρι σήμερον ἰσχύοντος ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Ἐπίσης διὰ νόμου κανονίζεται ὁ διορισμὸς καὶ ἡ παραγωγή των πολιτικῶν ὑπαλλήλων. Τὸ Κράτος διαίρεται εἰς 27 διαίσεις, ἀντὶ των μέρη τούδε 16 νομῶν, διότι ἀπ' ἧς ἐποχῆς καταργήθησαν τὰ ἐπαρχία, ἡ διοίκησις ἐκτενέμενη ἐπὶ μεγάλης περιφέρειας δὲν ἦν ἀνὰ ἐκτελεστὴν προσηκόντως τὰ εἰς αὐτὴν ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα. Ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία καταργεῖται, διότι ἐκρήθη εὐλογῶν ὅπως ὁ στρατὸς ἀσχοληθῇ εἰς ἀπολύτως στρατιωτικὰ καθήκοντα ὅπως καταστρεφῇ ἄξιον νὰ προσπαθῇ τὴν πατρίδα καὶ τὰ ἐθνικὰ δίκαια. Συνιστᾶται δὲ ἴδιον ἀστυνομικὸν σῶμα οὗτινος ἡ δύναμις θὰ ἀνέλθῃ εἰς 4500 ἀνδρας.

Τελευτῶν δὲ τὸν λόγον τοῦ κ. Προθυπουργοῦ.

«Ἐπιθυμοῦμεν (εἶπεν) εὐρεῖαν ἐπ' αὐτῶν συζήτησιν. Παρακαλοῦμεν ἡμᾶς, κύριοι, ὅπως μελετήσῃτε ταῦτα καὶ συντελέσῃτε εἰς τὴν ὅσον ἐνεστί, τελειότεραν διασκευὴν αὐτῶν. Τὴν ἐπ' αὐτῶν συζήτησιν θέλομεν μετὰ πλείστης προσοχῆς ἀκολουθήσῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς αὐτῆς φωτισθῶμεν καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὅπως ἀποδεχθῶμεν πᾶσαν προπολογίαν τεύουσιν εἰς τὴν βελτίωσιν αὐτῶν. Τὴν ἡμέτεραν συνδρομὴν ζητοῦμεν· ἔχει δὲ τὴν πεποιθήσιν διὰ τὴν συνδρομὴν ταύτην δὲν θέλῃτε ἀρνήσθῃ ἡμῖν καθόσον προκρίνεται περὶ ἔργου ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος τοῦ ἔθνους, πρόοδος, ἥτις, ἀποτελεῖ κοινὸν ποδὸν πάντων των ἐπὶ αἰθούρᾳ ταύτῃ παρακαθημένων». (Χειροκροτήματα ἐκ δεξιῶν παρατεταμένα).

Εἰς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικὸν νοσοκομεῖον συνῆλθον ἐν κρούσῳ πανώλους προσβληθέντες δεκαεξαετοῦς νεανίῳ ἑλλήνων. Τὸ ἱατροσυνέδριον συνελθὼν ἐγνωστοποίησεν ὅπως ἐπιβλήθῃ ἐνδεκαήμερος πραγματικὴ καθάρσις εἰς τὰς ἐξ Ἀλεξανδρείας προελεύσεις ἡ ὅποια θὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον Δήλου. Ἡ κυβερνήσις δὲν θὰ προβῇ εἰς τὴν πλήρωσιν των κενῶν ἀρχειπισκοπικῶν ἐδῶν πρὶν ψηφισθῇ ἐνῶπιόν των ὡς κλητὴρ τοῦ νέου συμβουλίου Ἀπορούμεν πῶς τὸ νένον συμβούλιον ἀνέβηκεν εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν ὑπερησίαν ταύτην· ποροῦμεν ποῖος σύμβουλος περιφρονῶν τὴν κοινὴν ὁλὴν των Ἡπειρωτῶν πρὸς τὸ ὑποκείμενον τοῦτο ἀγανάκτησιν ἀνέθηκε πάλιν αὐτῷ ὑπερησίαν· Τὸ λέγομεν δὲ τοῦτο διότι ἐὰν οἱ κ. συμβούλοι ἐν τῇ πατριωτικῇ των ἀγαθότητι πρὶν ὅτι εἰς τὰ καραγκιζήλεια τοῦ Θωμά ἄλλοι Ἡπειρωταὶ, μαθόντες τὰ κατ' αὐτὴν ἀπεχθάνονται πλέον καὶ οὐδεὶς θὰ συντρέ-

πιτροπὴν ἵνα διαμκρυτῇ κατὰ τοῦ νομοσχεδίου τὸ ὅποῖον ἡ κυβερνήσις προτίθεται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν βουλὴν περὶ παρακράτῆσεως τῆς σταφίδος.—Τὴν Κυριακὴν ἐγένοντο εἰς Φάληρον ἀγῶνες ποδηλατοδρομίου. Ἡ ἐναρξὶς των ἀγῶνων ἐγένοντο διὰ τῆς ἀρίστου κ. Παρασκευαίδου ἐκ τῆς τριμέρου εἰς Ναύπλιον πορείας του. Ὁ κ. Παρασκευαίδης, πρῶτον ἐφέτης καὶ πρῶτος ἐν Ἑλλάδι πεζοπόρος, ἐορτάζων ὄλιγον πρωτοτύπος τὸ ἰωβηλιαῖον του, τὴν ἐξηκοστήν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του, ἀποφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὰν πορείαν καὶ ὁδὸν δαίτημα τῆς ἀντοχῆς του. Ἀνεχώρησε πεζῇ εἰς Ναύπλιον καὶ ὁδῶν τὴν πορείαν ταύτην ἐξ 150 χιλιομέτρων εἰς δώδεκα ἀκριβῶς ὥρας, οὐδαμῶς σταθεῖς οὐτε ὅπως κοιμηθῇ, οὐτε ὅπως γευματίσῃ καὶ ἐκείθεν ἐπέστρεψε πάλιν πεζὸς καὶ ἐφθασε τὴν 2 μ. μ. ὥραν τῆς Κυριακῆς εἰς Φάληρον μετὰ διαθεσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν.—Εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐτελέσθη προχθὺς δοξολογία ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλευσύνικου Χρηστοφόρου.—Τὸ παρελθὼν Σάββατον ἐν τῷ Ζαγείῳ ἠνοῖξεν ἡ ἐκθεσις των ἐκθεμάτων φιλοφῶν· πλήθος πολὺ ἐπεσκέψθη αὐτήν, ἡ δὲ μουσικὴ τοῦ Ὀρφανοφρονείου Κατ' ἐκείνην ἐπαινεῖται ἡ δὲ ἐν τῷ Παρασκευαῖ καλλιτεχνικῇ ἐκθεσίᾳ ἐπέτυχεν ὡσαύτως καὶ προσέκλυσε πολλοὺς ἐπισκέπτας.—Εἰς Θηβὰς ἐγένετο πάνδημον συλλαλητήριον ἕνεκα τῆς πληροφροσύνης ὅτι τὸ παρασκευαζόμενον νομοσχέδιον τῆς διοικητικῆς διαρρέσεως τοῦ Κράτους ὀρίζει προτείνουσιν τῆς διοικήσεως Βοιωτίας τὴν Δεσφάειαν. Συνήλθον δὲ πάντες εἰς Σχισματάρι καὶ ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν Βασιλέα εὐρισκόμενοι ἐκεῖ ἕνεκα των γυμνασίων καὶ ὑπέβαλον τὰ παραπάνω των διὰ τὴν παραγωγήν ταύτην των Θηβῶν. Ὁ βασιλεὺς ὑπεσκέψθη ὅτι θὰ φροντίσῃ.—Εἰς τὸ ἐν Τανάγρα στρατόπεδον μετέβη τὴν Παρασκευὴν ἀπ' ἀμαζῶν ἐκ Τατοῦς ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ὁ διάδοχος καὶ ὁ πρίγκηψ Νικόλαος. Τὸν βασιλέα διερχόμενον ἐκ τοῦ χωρίου Κακοσάλας ἐδεξίωθησαν οἱ χωρικοὶ πανηγυρικῶς, μὲν ἐφθασεν εἰς τὸ στρατόπεδον χωρὶς ποσῶς νὰ ἀναπαυθῇ συνοδευόμενος ὑπὸ των πρίγκηπων, καὶ τοῦ ἐπιτελεστοῦ ἐπεσκέψθη τὴν ταξιαρχίαν Ἀμπατή. Καὶ πρῶτον ἐπεθεώρησεν ἀνεπισήμως τὴν λυομένην πυροβολαρχίαν, εἰτα τὴν πηγήν ἐξ ἧς ὑδρεύεται τὸ στρατόπεδον, ἀκολουθῶν τὸ πρῶτον τάγμα τοῦ εὐζωνικοῦ καὶ τὸ δεύτερον εὐζωνικόν. Οἱ εὐζωνοὶ ἂν καὶ ἦσαν κατὰ τοὺς εἰς τὴν πορείαν ἐδείξαν ἀρκετὴν ἀντοχήν καὶ ἐχόρευσαν ἐπὶ ὁλοκληρῶς ὥρας. Ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε τὴν ἀντοχήν των καὶ εἶπεν ὅτι οὐδέποτε ἠλπίσεν ὅτι μετὰ ἐνδεκαῶρον κοπιδεσάτην πορείαν ἦδύναντο νὰ χορεύσιν καὶ νὰ τραγουδῶσιν. Ὁ βασιλεὺς εἰς διατάξει ὅπως τὸ στρατὸν ἀναπαυθῇ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἀλλ' ἀφῆκε τὴν μεσημέριαν τοῦ Σαββάτου εἰδοποιῆσαι τὸν ἀρχηγὸν κ. Βάσιον ὅτι τὴν 4ην μ. μ. θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ στρατεῖμα. Τὸ στρατεῖμα παρετάθη ἀμέσως εἰς φάλαγγα ταχυμάτος. Τὸ μέσον κατέβη τὸ πυροβολικόν, τὸ ἀριστερὸν τὸ ἱππικὸν τὸ δεξιὸν τὰ εὐζωνικά. Τὸ κύριον σῶμα ἀπέτελλε τὸ πεζικόν. Ἐκαστὸν σῶμα ἅμα ἐφθασεν ὁ βασιλεὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπαρουσίασεν ὅπλα καὶ ἐξηγοκραύγην, αἱ δὲ μουσικαὶ ἀνεκρούον τὸν βασιλικὸν ὕμνον· εἰτα παρήλασεν ὁλόκληρον τὸ στρατεῖμα ἐνῶπιον τοῦ βασιλέως μετὰ ἀναπαυτῶν μὲναι σιματά. Μετὰ ταῦτα ἐξετέλεσε ψευδελπίαν κατὰ ὑποτιθεμένον ἐχθρὸν καὶ γυμνάσια πορείας ἐλνγῶν ἐν τῷ Ταγχαρῶν πεδίῳ. Τὴν Δευτέραν δὲ περὶ τὴν 8ην πρωινήν ὥραν ἀναστατήθηκε ὁ στρατὸς ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας ὅπου

κας, Κωνστ. Τσιλάνης, Χρ. Γκότσης, Δημήτριος Χατζιγιάννης, Αλέξανδρος Οικονόμου και Ζώης Γκούτας.

Κύριε Διευθυντά,

Παρακαλώ να δημοσιεύσετε την επομένην προς τους εν Ρουμανία πλουσίους, καταγομένους δε εκ του χωρίου Μακρύνου της Ήπειρου, κυρίους Δημήτριον και Ιωάννην Λογιωτατίδας, Γ. Βόγλαν, Χ. Καραζόπουλον, Ι. Μπέλον και προς τας μετοικησάσας τεσσαράκοντα οικογενείας εις Αλμυρόν της Θεσσαλίας.

Συμπατριώται,

Η πατρίς μας Μακρύνου και εν τη δυστυχία της υπερήφανος ούσα δεν έδέχθη Ρωμούνους διδασκάλους,

ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΗΠΕΙΡΟΥ, ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(Ίδε συνέχεια εις το προηγούμενον φύλ.)

Γ'. Ούτως έργασθέντες, και στρατόν αξιόμαχον κεκτημένοι επέτυχον την πρόσκτησιν της Δοβρουτσάς, χώρας, ικανής εκτάσεως και επιδεκτικής αναπτύξεως ποικίλης, δυναμένης δε εν καιρώ ευθέτω, όπως εν εαυτή και σύμψασαν την Ανατολικήν Ρωμυλίαν διά της υπερδύσεως αυτών πολιτικής συνέσεως και στάσεως άφομοιώση και ούτως επεκτεινόμενοι πέραν του Δουνάβεως προς Νότον παραγκωνίζουσι τους Βουλγάρους υπερπηδώντας τας δυσχερείας, ως βεβαίως οι Βούλγαροι δραστηρίως δραστηρίως διοργανώσουσι κατ' αυτών. Η Ρωμυλία ξένη τοις Βουλγαρίοις καθό μάλλον Έλληνική άρα προσιτή τοις Βλάχοις, δικαιουμένοις όπως ού μόνον εν αυτή επεκταθώσιν, αλλά και εν Μακεδονία, Ήπειρω και Θεσσαλία και ιδού ο λόγος της άποστολής διδασκάλων Ρουμάνων εν αυταίς, συστάσεως Ρουμανικών Σχολείων, και εν γένει του προσηλυτισμού των κατοίκων των άνωτέρω χωρών παντοίσις τρόποις.

Άλλ' όπως ή τοιαύτη αυτών δράσις καταστή εις τὰ όμματα της λοιπής Ευρώπης ευλογόφανής, προσπαθούσιν οι λόγιοι Ρουμάνοι να και εθνολογικήν βάσιν θέσωσιν υπ' αυτήν, αποδεικνύοντες και τους Ρουμάνους της Μακεδονίας, Ήπειρου και Θεσσαλίας ομαίμονας αυτών και ομοφύλους, και την γλώσσαν ομόρριζον τη έαυτών. Καί δη προστρέχουσιν εις την Ιστορίαν και ιδίως εις τους Βυζαντινούς συγγραφείς, παρ' οίς ο λόγος περί Βλάχων εν τε τη Μακεδονία και Θεσσαλία, ήτις και μεγάλη Βλαχία εκαλείτο κατὰ τον ΙΒ' και ΙΓ' αιώνα μ. Χ. Και ο μὲν Νικήτας ο Χωνειάτης ποιείται μνείαν του ονόματος τούτου εν σελ. 410 εκδόσις Παρισίων· ο δε Γεώργιος Ακροπολίτης οσαύτως εν σελ. 33 της αὐτῆς εκδόσεως. Το αὐτό δύναται τις εἰπεῖν και διά τον Γ. Παχυμέρη, Καντακουζηνόν, Λουκάν Μιχαήλ και το χρονικόν Μωρέως κατὰ την εκδόσιν του Γάλλου Buchon. Άλλά πάντων τούτων εκτενέστερον λαλεῖ περί Βλάχων ο Αχόνικος ο Χαλκοκονδύλης (σελ. 18 και 168. Έκδ. Βιέννης), οστις λέγει ότι εκ των Βλάχων οι μὲν κατάγονται εκ Τριβαλλών, οι δε εκ Δακίας ελθόντες κατήκτισαν παρά τε Πίνδω και Θεσσαλία κλ. κλ.

Εἰς τοιαύτας πληροφορίας Βυζαντινάς ή σημερινή επιστήμη οὐχ' εύρίσκει τόπον ενεογενείας και επιστημονικής ακριβείας, οὐδὲ δύναται να επαναπαυθῇ εις ειδήσεις αμφιβόλους Καντακουζηνών, Παχυμερών, Χαλκοκονδυλίων και των ομείων, οἵτινες ἀπλῆς μνείας ἀξιοῦσι των ονομάτων Βλαχίας και Βλάχων· ο δε Χαλκοκονδύλης και σκοτίζει περισσότερο την λύσιν του ζητήματος, διότι χωρίς να εἴπῃ: τίνας Τριβαλλούς εννοεί, φέρει εις τὸ μέσον την καταγωγήν των Βλάχων. Άλλά τότε ή επιστήμη θέλει να ῥῃ: πῶς οι Τριβαλλοὶ εὐθὺς ἡλλαξαν ονομασίαν και ἐγένοντο Βλάχοι; ποῖον τὸ αἷτιον της ἀλλαγῆς του ονόματος τούτου; και πρό πάντων εις εποχήν, καθ' ἣν ἔγραψεν ο Χαλκοκονδύλης, οὐδὲως ὑπῆρχεν ἔθνος Τριβαλλών. Πόθεν λοιπόν ἐξεφύτρωσαν και αὐθις εις την

ἐνῶ ἐδέχθησαν ἄλλα χωρία εις καλλίτεραν κατάστασιν εύρισκομενα. Άλλ' όμως οι κάτοικοι του Μακρύνου δυστυχούν, ή δε περικοπή της επομένης επιστολής, ήτις ἐστάλη ἐκείθεν κινεῖ εις ἔλεον και συμπάθειαν πάντα καλὸν πατριώτην. Ίδου αὐτή:

«Αδελφέ μου. Ζῶμεν χειρότερα και ἀπὸ τὰ γουρούνια, χιονία, πάγος, πείνα· παπᾶ, δάσκαλον δὲν ἔχομεν· οσσίματα πολλά. Πληρώνουμεν και δι' ἐκείνους που ἔφυγον εις Βλαχίαν και Αλμυρόν. Δὲν εἶνε νὰ ζήσωμεν πλέον ἐδῶ, όπου εἴχομεν ἄλλοτε και ἐφημερίδας και παρθεναγωγείν. Οι χωριανοὶ σου γράφουν ευχαριστήσεις διά την συνδρομήν σας των 7 μετοχῶν Λαυρίου. Και ο Μητροπολίτης μᾶς ἔχαιρε το χρονικὸ δόσιμο του χωριοῦ. Οι χωριανοὶ σε παρακαλοῦν νὰ γράψης εις ἐφημερίδα ἵσως παρακινήσουν και ἄλλοι νὰ συνδράμουν γιὰ δάσκαλο και γιὰ παπᾶ...»

«Ὑθεν συμπατριῶται οι ἐν Βλαχίᾳ και οι ἐν Αλμυρῷ δότε τον ὁβολόν σας πρὸς ἀνακούφισιν των δυστυχῶν συγχωρίων μας Μακρυναίων. Εἰν οὕτω

ζῶν των ἐθνῶν της ΙΑ' εκατονταετηρίδος; Ίδου ζητήματα, ὧν την λύσιν ο Χαλκοκονδύλης ἀδυνατεῖ να ἐπιφέρει, και επομένως αἱ πληροφορίαι αὐτοῦ οὐδὲν ἔχουσι της επιστημονικής ἐκείνης βαρύτητος, ήτις συνήθως ἀποδίδεται παρὰ της σημερινῆς επιστήμης ταῖς μύσταις και ἱεροφάνταις αὐτῆς· οὐδ' εις την δευτέραν πληροφορίαν του Χαλκοκονδύλη δύναμεθα να ἀρκεσθώμεν, καθ' ἣν οι Βλάχοι ἐπῆλθον εκ Βλαχίας· διότι ἀμέσως γεννᾶται τὸ ζήτημα: πῶς τὰ δύο φυλετικά ρεύματα των Τριβαλλών και Δακῶν οὐ συνεκρούσθησαν, ἀλλ' ἀμέσως συνεχωνεύθησαν ἀλλήλοις και ἐπήνεγκον τους Βλάχους; Τριβαλλοὶ και Δάκε, ὁμογενεῖς και ὁμαίμονες οὐχ ὑπῆρχον, οὐδὲ κατὰ την πάνυ ἐφεστῶσαν ἀπὸ της ΙΑ' εκατονταετηρίδος εποχήν, ἐξ ἧς ἀνέκυρυν αὐτοὺς εις την ζῶν ο Χαλκοκονδύλης ἀνευ δυσκολίας τινος, ἀπαντήσας κατ' ἐξοχήν εις την διαλεύκανσιν ονομάτων Μεσαιωνολογικῶν.

Ταυτα και πλείστα ἄλλα δύναται τις να παρατηρήσῃ παρὰ τῷ Χαλκοκονδύλῃ ὥστε πίπτει ή μαρτυρία αὐτοῦ.

Εἰς ἐπίρρυσιν δὲ των παρατηρήσεων τούτων ἔρχεται ή γλωσσολογία, ήτις οὔτε γλώσσαν Τριβαλλῶν ἐπίσταται, οὔτε Δακῶν· εις δὲ τὰ σημερινὰ στοιχεῖα της Βλαχικῆς παρατηρεῖ εν αὐτοῖς «Γραικολατινικά» τὰ πλείστα ὄντα, ἐλάχιστα δὲ ἐξ ἄλλων γλωσσῶν· περιπλέον δὲ παρατηρεῖται μέγιστη διαφορὰ μεταξὺ της «Μακεδονορουμανικῆς» και της Ρουμανικῆς του Δουνάβεως· διότι εν μὲν τη Μακεδονορουμανικῇ ἐπικρατεῖ τὸ Γραικικὸν στοιχεῖον της διατυπώσεως· εν δε τη Ρουμανικῇ τὸ τε Σλαυικὸν και Λατινικὸν (1) εις δὲ την των Καραγκούνιδων Βλάχων και αὐτὸ τὸ Ἀλβανικὸν ἰδίωμα, δι' οὗ ἐρμηνεύεται και τὸ ὄνομα αὐτῶν· διότι οι Ἀλβανοὶ καλοῦσι «γκούνι» τὸ ἐπανωφόρι, ὅπερ μαῦρον ὄν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ και παρ' ἀνδράσι και παρὰ γυναίξιν εν γένει· ἔδωκεν ἀφορμὴν τοῖς Τούρκοις ἀποκαλέσας αὐτοὺς «Καραγκούνιδες» ἐπεὶ «καρά» τὸ μαῦρον εν γένει καλοῦσιν, ὡς γνωστὸν· ἀλλ' ἐνταῦθα ὀφείλομεν ποιῆσαι την παρατήρησιν τήνδε· ὅτι των γυναικῶν τὸ ἐπένδυμα καλεῖται και μέχρι σήμερα «σιγκούνι», ὡς ἔστιν ἰδεῖν τούτο εν τε Ἀθήναις και Πειραιεῖ, ἔνθα πολλὰ ἡπειρώτιδες φοροῦσι τούτο και ὀνομάζουσιν οὕτω (2)· εκ τούτου ἀναιρεῖται ή πλάνη πολλῶν λογίων παραγόντων τὸ ὄνομα εκ των Οὐνών· ἀλλ' ή ἀγνοία βεβαίως τοιαῦτα ἐπιφέρει πράγματα, εν ᾧ ή ἔρευνα και ἐπιμελής ἐξέτασις των πατρῶν ἡθῶν, ἐθίμων και γλωσσικῶν του λαοῦ παρεχθῶν, πολλὰ δύναται διαφωτίσαι εκ των νομιζομένων ἀκατάληπτων και ἀδικαιολογητῶν εν τη πορείᾳ και ταῖς σχέσεσι του ἑλληνικοῦ λαοῦ μετα των ἀλλοφύλων των

(1) Η «σιγκούνια» των ἀνδρῶν λέγεται και «ταλαγάνι» εις πολλὰ μέρη της Ήπειρου· ἂν δ' ἔχει ἔξωθεν τους ἀκροσσοῦς (κλῶσις κοινῇ) λέγεται ἄλβανιστὶ «μπερούστια» εκ του ἰταλικου πνεύματος πόλεως παρ' ᾧ κατέφυγον οι ἡπειρώται και ἐξ οὗ ἀνεφάνη κατὰ πρῶτον ἐκείθεν σταλεῖσα εν Ήπειρῳ ὡς και αἱ σκάλτσαι «πρίντζιναι» εκ του Πρίντζι, τὰ «πουλεῖται» γνωστὰ λήγνην εκ Ἀπουλίας κλπ. περί ὧν ἔγραψεν εν Πανδώρα ἄλλοτε ο φίλος λόγιος, κ. Μιχαήλ Λάμπρος.

(2) Ἰσως εκ τούτου ὀνομάσθησαν και Κουτσόδολαχοι, ὡς ἔχοντες γλώσσαν χωλὴν, ἥτοι κουτσήν, ὡς παρὰ τῷ λαῷ λέγεται.

ποδέχτε ο Θεὸς της ἀγάπης και του ἔλεους θὰ δώσῃ εις σας κατὰ την καρδίαν σας, και πᾶσαν βουλήν σας θὰ πληρώσῃ.

Εν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου

Ο συμπατριώτης σας

Σωφρόνιος Ν. Λούσης
(προηγούμενος)

ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Εἶνε περιττὸν νὰ συστήσωμεν τὸ Ξενοδοχεῖον τούτο καθὼς και τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ, διότι εἶνε εις ἅπαντας γνωστὸς διὰ τας εύκολίας τας ὁποίας παρέχει εις τους διερχομένους ἡμετέρους πκτριώτας.

κατὰ καιροὺς ἐπελθόντων κατὰ των ἑλληνικῶν χωρῶν, εν αἷς συνεχωνεύθησαν μετα των ἑλλήνων και ἔδωκαν διαφοροὺς χροιάς ὀνομασιῶν, ἐξ ὧν ο Falmerager και οι ὁμόφρονες αὐτῷ ἔλαβον τὸ ἐνδόσιμον να κηρύξωσιν ὅτι οι Ἕλληγες εἰσὶ μίγμα διαφορῶν ἐθνῶν και πρό πάντων των Σλαύων. Τὸ δόγμα τούτο ή νεωτέρα επιστήμη ὅλως ἀνακριβὲς ἀπέδειξε και Σλαυικὸν διά πολιτικούς λόγους ἀποκύημα, και φαντασίας ἀνάπλασμα· ὅθεν επιστημονικὴν ἀξίαν οὐ κέκτηται σήμερα. Εκ τούτων ἐξάγεται τὸ επιστημονικὸν ἀσφαλὲς πόρισμα ὅτι οι πολιτικοὶ ἄνδρες του Βουκουρεστίου οὐδαμοῦ δύνανται εύρεῖν ὑποστήριγμα των ὑπερφιάλων αὐτῶν ἀξιώσεων εἰμὴ εις τὸ ὑλικὸν της ἰσχύος και τὸ υπερδέξιον της πολιτικῆς αὐτῶν συνέσεως, ὅς ἦς ὀδηγοῦμενοι οὐκ ὀλίγας ὑπὲρ της πατρίδος αὐτῶν κατήγαγον ἐπιτυχίας. Τὸ περιφανὲς λόγιον του δαιμονίου πνεύματος του Βίσμαρκ «Beati possidentes» ἔχουσιν ὡς ἀεὶ πρό ὀφθαλμῶν ἐφαρμόζοντες ἀναλόγως των καιρῶν και των ἐκάστοτε ἀναφαινομένων πολιτικῶν περιστάσεων, αἵτινες οὐ λείπουσιν, οὐδὲ λείψουσι του λοιποῦ εκ των Ἀνατολικῶν ἐθνῶν, διότι ή φύσις αὐτῶν τοιαύτη και αἱ πρὸς ἄλληλα σχέσεις μάλλον εν ἀντιθέσει διατελοῦσαι συντείνουσιν εις τὸ ἀεικίνητον αὐτῶν και την πρὸς τὰ πρόσω πορείαν, ἣν ἀνακόπτουσι πρὸς γε τὸ παρὸν τὰ Μωαμεθανικὰ στοιχεῖα, ὧν ή ἀφομοίωσις πάνυ δυσχερὴς ἂν μὴ ὅλως ἀδύνατος.

Ἡμῖν δὲ τοῖς Ἕλλησι δέδοται ο χρησμός ἐκείνος, ο ὑποσχόμενος τὸ αἰωνόβιον κατὰ την ἐξῆς αὐτοῦ διατύπωσιν

«ἀσκός γὰρ εἶ, δύναι δ' οὐκ ἓν»,

ὅπερ ο μακαρίτης Τρικούπης παρέφρασε πολιτικῶς εἰπὼν «ὅτι ή Ἑλλὰς δύναται να ζήσῃ και θὰ ζήσῃ». Άλλ' οι Βυζαντινοὶ εις χρησματογίας και ὀπτασίας ἤρχοντο περιμένοντες εν τη τελευταία ὥρᾳ ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ κατελθεῖν και εκ της Ἀγίας Σοφίας ἀποδιῶσαι τους Ἀγαρινούς. Ταῦτα πολιτικῶς κρινόμενα εύρίσκονται μωρολογίαι και ἀδέξιοι ὅλως ἐπίνοιαι. Η σύνεσις ἀπαιτεῖ ἀνυπερθέτως ἐνέργειαν δραστηρίαν και ἐπιμελή εις τὰ της πατρίδος πράγματα, οὐδὲ στιγμὴν ἀμελείας ἐπιτρέπουσα και ἐρεσχελίων· διότι ἀμέλεια των κοινῶν ἐθνικῶν πραγμάτων καταστρέφει αφύσει δ' ὑπάρχει, ἔλεγεν ο Δημοσθένης, τοῖς Ἀθηναίοις ἀμελοῦσιν, τοῖς παροῦσι τὰ των ἀπόντων, και τοῖς ἐβέλουσι πονεῖν και κινδυνεύειν τὰ των ἀμελούντων» (Δημοσθ. Φιλίπ. Α' σελ. 32 εκδ. Ἀθηνῶν). Δεῖ δὲ παρασκευάζεσθαι ὅτι ἄγνωστον τί τέξεται ή ἐπείρουσα εν τη Ἀνατολῇ· ἔχειν δὲ πάντοτε πρό ὀφθαλμῶν τὸ ἀθάνατον λόγιον του μοναχικοῦ εν τῷ κόσμῳ ῥήτορος. «Και γὰρ συμμαχεῖν και προσεχεῖν τον ροῦν, του τοῖς θέλουσιν ἅπαντες, οὐς ἂν ὀρώσι παρασκευασμένους και πρᾶττειν ἐβέλοντας, ἡ χρῆν» (Δημοσθ. ἐνθ. ἀνωτ.). Γνώμη ἀδαμαντίνη, ἥ αἰώνως οὐ κατισχύουσιν· οι δὲ πονοῦντες τὸ ἔθνος πολιτικοὶ ἄνδρες ἐξ αὐτῆς τὰ πάντα ἀναρτῶσι και τὸ μέλλον του Γένους αἰσιον προδιαχαράττουσι.

Ἐγραψεν εν Πειραιεῖ 30 Μαρτίου 1889.

Ἀθαν. Πετρίδης

Ἡπειρώτης, σχολάρχης Πειραιῶς